

Beeld: Martijn Jaarsveld

KOPER

Zout. Haven. Macht. Pijn. Haven. Dorst. Zout. Pijn. Woorden schieten door mijn hoofd, als de flitsende lampen in de nacht van Het Voorval. Ik ren zo hard ik kan zonder energie in mijn benen, maar ik moet verder. De adem stekt in mijn keel en de koperen smaak komt weer terug. ‘Niet achterom kijken.’ Galmen zijn laatste woorden tegen me voor we op de vlucht sloegen. Hij was de enige die ik kan vertrouwen, de enige die om mij geeft.

‘Wat als ik je kwijtraak?’ had ik gevraagd, maar de vraag bleef onbeantwoord tussen ons zweven. Gegil en geschreeuw in de verte kondigden ons vertrek aan en we verdrongen ons in de diepte en duisternis van de nacht. Rennen was het enige wat me verteld was. Rennen, zo hard als je kan. Niet achterom kijken, word niet gepakt en neem niemand mee naar de haven. En dus bleef ik rennen. Terwijl ik zo bleef rennen, vroeg ik me af waarvoor eigenlijk? Wat was het nut, wat maakte het uit? Was het niet beter als ze gepakt werden? Nee, zeiden ze. ‘Wil je weer terug naar de nacht van Het Voorval?’ Riepen ze. De nacht van Het Voorval waar alles pijn en angst en misselijkheid en koper was, dus nee, ik wil niet terug naar de nacht van Het Voorval. Rennen mijn enige optie, mijn enige uitweg uit deze constante paniek en geweld.

Ik hoop dat ze worden gepakt. Ik hoop dat ze de haven vinden. Ik hoop dat ze mij vinden. Ik zie de hekken van het voetbalpleintje in de verte, ons gebied. De haven ligt erachter, een kleine schuur met een geweldig grote kelder; de perfecte schuilplaats.

In de verte hoor ik de sirenes achter me. Het schele, steeds luider wordende alarm, de lichten....

De flitsende woorden van de nacht van Het voorval kwamen terug. Het overweldigende gevoel duizelde me en bracht de koperen smaak terug, een mengsel van bitter en metaal, een scherpe pijn door mijn buik en een drukkend gevoel op mijn knieën. Ik val op de grond en de geur van bloed vult mijn neus. De sterke drang om mijn ogen dicht te doen overvalt me, als een overweldigende golf van vermoeidheid en uiteindelijk val ik weg.

Na een eeuwigheid van minuten voel ik mezelf wegzweven, boven de grond, boven het veld, boven de haven, boven de sirenes, boven mezelf. De dikke en dichte golf drukt harder op me en ik voel hoe de lucht uit wordt geperst.

Mijn keel is dichtgeknepen, maar ik voel er niets van. De pijn is weg, de geur is weg. Het enige wat overblijft is koper. Ik had het bijna gehaald. Bijna.